

[Arne Bjerregaard]

udtale sig særdeles positivt om disses resultater, uden at der er foregået et tilbunds gående analysearbejde af selve materialet? Jeg har i alt fald ikke fået tilstillet materiale af et sådant omfang, at man kan udrage noget som helst. Det eneste, jeg har kunnet få ud af det, er, at der i alt fald i Århusområdet ikke engang var 2 pct., som kom ind i en uddannelse efter forsøgstidens udløb.

Kristeligt folkeparti var i sin tid også enige med regeringen i, at arbejdsmarkedets parter, specielt Arbejdsgiverforeningen, i fællesskab med regeringen skulle skaffe flere lære- og praktikpladser. Jeg synes da ikke, at arbejdsgiverne – så kan man sige om dem, hvad man vil – skal have utak for, at de har ofret millionbeløb på oplysning m. m. m., for at de virkelig gik ind i arbejdet for at skaffe lære- og praktikpladser. Det, ministeren nu vil, er sådan set at sige: ja men takken for, at I gjorde det, er, at nu skal I have pisk! Nu skal vi sandelig svinge om ikke andet så den økonomiske pisk. Er det sådan, at I ikke vil antage et bestemt antal elever i forhold til de ansatte, I har i forvejen, så skal vi nok sørge for økonomiske sanktioner imod jer! Det er det, der ligger i forslaget. Vi må nok sige, at det er en hån imod alle de virksomheder og hele organisationen inden for arbejdsgiverne, som har prøvet seriøst at medvirke til at skabe flere lære- og praktikpladser. Lad mig sige ganske klart, at vi ønsker ikke fra vores side at være med til disse tvangsforanstaltninger.

Lad mig gentage, at vi ønsker ikke at være med til dem, fordi jeg tror, at ministerens skrivebordsarbejde ikke har taget højde for, at der er stor forskel på virksomheder, selv om de har det samme antal ansatte. Det er, som om man tror, at hvis virksomhederne har det samme antal ansatte, så er de ens, og så kan de tage et bestemt antal elever ind. Det er ikke muligt, for sådan kan man ikke vurdere en virksomhed. De er særdeles forskellige, selv om de har det samme antal ansatte.

Lad mig også sige, at vi tvivler på brede og ikke målrettede tilskudsordninger.

Vi må sige til regeringen, at vi ønsker, at alle unge skal have mulighed såvel for uddannelse som for arbejde. De skal have lov til at vælge en af disse ting. Lad os begynde i det små, men effektivt, kontant og til bunds. Derfor siger jeg: lad os ikke gabe for højt;

lad os sige, at vi kun går op til de 22-årige og sørger for, at der ikke længere er noget, der hedder arbejdsløshedsunderstøttelse eller bistandshjælp osv., for der er enten uddannelse eller arbejde til alle. Men én ting må vi i alt fald fjerne, og det er de barrierer, der er for, at vi kan gennemføre dette. Og så må jeg nok i næste omgang skitsere – jeg regnede med, at jeg havde lidt længere taletid – hvordan vi mener vi skal løse disse problemer, som er så presserende i dette samfund.

Helle Degn (S):

De unge generationer af kvinder synes jeg i denne debat skal ofres særlig opmærksomhed. Hvorfor? For det første fordi de udgør 60 pct. eller flertallet af de ungdomsarbejdsløse. For det andet fordi unge kvinder udgjorde 80 pct. af alle arbejdsløse under 25 år, der faldt for 26 ugers reglen og skulle have et jobtilbud. For det tredje fordi denne debat ikke kan undgå principielt at markere nogle holdninger i ligestillingsdebatten, et problem, som der bl.a. gerne skulle gøres noget ved allerede fra starten, i folkeskolen.

På de unge kvinders vegne må man først stille krav om en plads i uddannelsessystemet, så de kan få en kompetence på arbejdsmarkedet og dermed har lige jobadgang og lettere kan omstille sig til andre, nye funktioner og krav på arbejdsmarkedet. Det er faktisk den konklusion, man er kommet til i det rådgivende udvalg vedrørende arbejds- og ungdomsarbejdsløshedsproblemerne, som undervisnings- og arbejdsministeriet har haft til at arbejde med disse spørgsmål. Ligeledes må der for de voksne kvinder etableres et mere tilstrækkeligt, bredere erhvervsuddannelsesstilbud og -net.

De unge kvinders andele af de ekstraordinære beskæftigelsesforanstaltninger bør afspejle kvindernes reelle andel af arbejdsløsheden.

Den anden vigtige konklusion på ungdomsgarantiforsøgene indtil nu, som også er vigtig at trække frem, er, at den svageste gruppe af ungdomsarbejdsløse, vi har med at gøre her, kan karakteriseres som de unge kvinder uden uddannelse, som har børn, og som er på bistandshjælp.

Dernæst må man på de unge kvinders vegne kræve praktik- og lærepladser til dem. Her må alle arbejde positivt med på den ud-